

Záměr lidského života
Vladařství máje
se o to postará,
protože jsou tady různí lidé
pro různé ředitele vězení.
Podobně jako, normálně
jsou všichni občany
Hongkongu nebo Anglie,
ale když někteří lidé
něco udělají proti zákonu,
musejí být uvězněni.
Když jsou ve vězení,
jsou stále občany
toho národa, ale jsou
pod vězeňským dozorem,
což je krutější zákon
a krutější prostředí.
A ani prezident
se nemůže vměšovat
do tzv. uvězněných občanů.
Přestože jsou stále
v jeho péči,
ale jsou v jiné kategorii.
Občané tohoto světa
jsou také v jiné kategorii.
Vy jste byli také vězni
ve stejné kategorii.
Ale pak jste se polepšili,
začali jste se lépe chovat,
a pak jste chtěli na svobodu
a váš přečin nebyl tak velký
a apelovali jste
u Nejvyššího soudu
o amnestii.
A nyní jste pod
meziplanetární amnestií
a čekáte, až se vyřídí
byrokratický protokol,
aby to vše došlo
a pak můžete jít ven.
A ostatní lidé nepůjdou ven
ještě dlouho
nebo možná později,
za nějakou dobu.
Já proto nemohu zasahovat
do práce vedoucího věznice.
On musí dělat svoji práci.
Kdyby prezident zasahoval,
myslel si,
že vězni jsou také

jeho občané a nechal by
propustit všechny zločince,
jaká si myslíte,
že by společnost byla?
Udělal by prezident
společnosti dobrou službu?
Ne. Přestože miluje
své vězně jako
své občany,
bez diskriminace,
ale musí je tam nechat.
Je jedno, že s nimi
dozorci nezachází
moc dobře,
musí to stejně vydržet.
I když trpí s nimi,
ví, že je to pro jejich dobro
a pro dobro společnosti.
Podobně, žádný mistr
by se nevměšoval
do práce krále tohoto světa.
Přestože trpí utrpením
jeho tak zvaných dětí
nebo duší nebo bratrů
a sester,
ale tito lidé ještě
nejsou připraveni vrátit se
do Království Boha.
Nebudou mít touhu.
Zkazili by
Království Boha,
kdyby tam byli.
Chtěli by kokain,
chtěli by maso
a různé věci,
místo toho aby chtěli
klid a meditaci.
Nehodí se do vyšších světů.
Proto je jedno
jak moc Mistr
miluje celý svět,
nemůže vysvobodit
celý svět.
Je to vězení.
Vězni do něho patří,
ledaže by změnil
způsob chování
a požádali o pomoc.
Změnili se úplně
a snažili se být

lepšími lidmi, vhodnými
pro společnost na svobodě.
I když teď rozumíte,
že o tento svět se také stará
Všemohoucí
a Jeho zástupci,
ale stejně se musí zákon
respektovat a
řád musí být dodržen, aby
byl ochráněn celý kosmos.
Ale nijak mě neuklidňuje to,
že to vím,
a nemohu jim pomoci
poznat příčinu jejich utrpení.
I když ji zjistí,
nechtějí ji přijmout
a nechtějí to změnit.
Cítím se špatně
jako lidská bytost,
ale rozumím jako praktikující
zákonu karmy a vesmíru.
Ale soucítím
a trpím s nimi jako člověk,
se všemi lidskými emocemi.
Proto je těžké být Mistrem.
Nemůžete nebýt člověkem,
protože kdybyste neměli
lidské emoce,
a nemohli byste se spojit
s lidskými bytostmi.
Nebyli byste schopni
jim porozumět
a pomoci jim dostat se z toho.
Proto musíte mít
lidské emoce.
Ale současně musíte být
nad lidskými emocemi,
a to je obtížné.
Jako, když vás bolí
v zádech a musíte říct,
že vás nebolí.
A nesmíte cítit tu bolest,
protože jste nad bolestí.
Měli byste být nad bolestí
a utrpením.
To není snadné.
Krišna byl jeden z Mistrů
dávných dob.
Byl velice slavný.
Je teď stále velice známý.

Když byl mladý,
velmi zlobil.
Všichni to vědí.
Někdy ukradl ghee
a snědl ho.
Pak ho chytila jeho matka
a řekla:
„Proč jsi mi ukradl máslo?“
Měl ho rozmazané
všude po tváři,
ale on řekl:
„Ne, nic jsem nesnědl.“
Byl velice krásné dítě,
jako všechny děti.
Když čteme něco takového,
utěší nás to,
že Mistr nebyl perfektní
od narození
a byl také velice zlobivý,
jako každý z nás.
Tak máme naději,
že jednoho dne,
i když jsme zlobiví
a povznesení,
můžeme se také stát
osvícení a dosáhnout
vrcholu osvícení jako Krišna.
Proto Indové tolik milují
příběhy Krišny,
protože tak zlobil.
On byl tak lidský.
Byl tak obyčejný
a tak roztomilý.
Nebyl nikým
moc vysokým a zářivým,
že by toho nikdo nemohl
dosáhnout nebo z toho
měl strach nebo odstup.
Ale dělal vše jako my,
dokonce více.
On měl vše, co máme my,
takže máme jistotu,
že byl jedním z nás
a že můžeme dosáhnout
toho co on, čeho
jsme my ještě nedosáhli.
On toho nabízí více.
On měl, co máme my,
takže se můžeme uklidnit
a má více, takže

můžeme usilovat o dosažení
toho, čeho dosáhl On.
Předpokládejme, že Krišna
byl inkarnovaný Bůh
a mohl tím být.
Musel jím být, o tom
o čem mluvil v Gitě
je to, co mají říkat Mistři.
Všichni Mistři by měli
říkat to samé, jako
v Gitě, „Uctívejte Mne
a oddejte se Mi.
A pak dosáhnete
Nejvyššího.“
Neměl na mysli tím
„Mi,“ člověku,
Kršnovi v těle,
ale myslel nejvyššímu Já,
tomu, který je jedním
s Bohem, Krišnovi,
Bohu samotnému.
Proto se to „Mi“ vždy
píše s velkým písmenem.
Když byl Krišna naživu,
dělal prý hodně zázraků
nebo se zázraky
dělly kolem Něho.
Ne, že by něco dělal záměrně.
Většina Mistrů je taková.
Nedělají věci záměrně.
Věci jsou zorganizované
jejich nejvyšším vědomím.
A Mistr si toho mohl
nebo nemusel být vědom.
Nechtěl si uvědomovat
tyto triviální věci,
protože to nebylo to hlavní.
To nebyl záměr, pro který
by přišel Mistr na Zem.
Záměrem Mistra,
když přijde na nějakou
planetu je naučit lidi
cestě Pravdy, jak poznat
jejich velikost,
jak realizovat, že oni jsou
Bůh sám,
že oni jsou jedno s Bohem,
že jsou velmi
speciálními bytostmi,
ne jen tělem.

A cokoli se děje
kolem Mistra se musí dít,
protože Mistr je
prostoupen všemi
druhy zázraků,
všemi druhy dobra,
všemi druhy požehnání
a všemi druhy neuvěřitelných
nadpřirozených vlastností.
A věci se vždy dějí
kolem Mistra
nebo těm, kdo jsou
ve spojení s Mistrem,
aniž ten Mistr zvedne prst
nebo zvýší hlas
nebo dokonce vyprodukuje
myšlenku v mysli.
Ale většina lidí
špatně rozumí,
myslí si, že Mistr dělá
zázraky záměrně
a takové věci.
Ne, když to není nutné.
Mnozí lidé by dělali
kolem Mistrů hodně povyku
a dělali by to mystičtěji.
Ve skutečnosti, by měl být
Mistr plný života,
lásky a jen obyčejný člověk.
A věci se dějí kolem Něho
a také jeho žákům
a jen žáci o tom vědí.
Pokud by to
chtěli předvést jiným lidem,
není to možné.
Proto je cesta Mistra
vnitřní cestou.
Někteří říkají,
že je to tajné učení.
Je to jen jméno,
které zbylo z duchovního
dědictví skutečného Mistra,
když On, či Ona žil.
Potom tomu říkají
tajné učení,
říkají tomu vnitřní cesta
nebo cesta Svatého,
cesta Mistra a různě.
Ale bez Mistra
by nemohlo být odhaleno

žádné tajné učení,
nemohla by být nalezena,
poznána nebo
pochopena žádná cesta.
Vůbec žádná cesta,
bez Mistra není žádná cesta.
Je to jen mapa.
Nikdo by po ní nešel.
Mistr je tedy ten,
kdo přišel a ukázal vám,
jak jít podle mapy,
jak používat mapu,
abyste našli poklad,
který vždy chceme najít.
Bez Mistra by zůstal
poklad stále ukryt,
i kdybychom měli mapu.
Protože i vy víte,
že ke každému pokladu
je cesta plná nebezpečí,
plná nástrah a pastí,
aby ublížily hledajícím.
Proto tam musí být Mistr,
aby ho ochránil, protože
i když má člověk mapu,
nezná tu cestu.
Normálně je to tedy tak.
Krišna byl jedním
z těchto Mistrů.
Proto byl uctíván,
milován tisíci lidmi když žil,
zvláště ženami,
protože prý byl velice hezký,
velmi hezký.
Říkali mu hezký,
černý lamač srdcí.
Ve skutečnosti
není Mistr opravdu
fyzicky hezký.
Nemusel být,
ale lidi tak přitahuje.
Nemohou si pomoci,
jen Mistra milovat,
mohou mu tedy říkat různě,
Všemohoucí, Nejkrásnější,
Milovaný, Zázračný,
Světtem uznávaný,
Nejlepší,
Jeden a Jediný,
Vše.

Láska člověka oslepuje.
Proto jsme slyšeli
různá jména
označující Mistra,
o kterých Mistr ani nesní,
ale lidé jen vyjadřují
jejich lásku jejich jazykem.
Krišna byl tedy považován
za lamače srdcí
a okouzloval ženy.
Okouzлил jich tisíce.
A dokonce uprostřed noci,
když slyšely, že je někde,
zapomněly na make-up
a místo aby si řasenku
namazaly sem,
namazaly ji tam,
možná takto
a kalhoty měly naruby
a sukně,
jejich sukně byla dole.
A běžely
s vlasy neučesanými
a tak podobně,
běžely, tak nadšené,
aby viděly toho Mistra.
Ve skutečnosti to byla
jen duchovní přitažlivost.
A říkali, že měl
šestnáct tisíc žen atd.
To byli žáci.
Ano, to byli žáci.
Je mnoho příběhů,
podobných tomu od Krišny.